

SỐ 683

KINH CHƯ ĐỨC PHƯỚC ĐIỀN

Hán dịch: Đời Tây Tấn, Sa-môn Pháp Lập và Pháp Cự.

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật trú tại khu rừng Kỳ-đà vườn Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ, cùng với đại chúng Tỳ-kheo một ngàn hai trăm năm mươi vị, Bồ-tát mười ngàn vị, đại chúng vô số vây quanh nghe Phật giảng nói pháp.

Bấy giờ, trời Đế Thích cùng với các Thiên tử ở cõi Dục gồm ba mươi hai ngàn vị, đều dẫn theo vô số tùy tùng, đến chỗ Đức Phật, đánh lễ sát đất, rồi tất cả ngồi sang một bên.

Lúc này, trời Đế Thích xét thấy đại chúng đã an tọa ổn định, nên nương nơi thần lực của Đức Phật, từ chỗ ngồi đứng dậy, sửa y phục, chắp tay quỳ dài, đánh lễ, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con có điều muốn hỏi, cúi xin Đức Thế Tôn giảng nói rõ rủ lòng thương đối với phép tắc của thế gian.

Phật bảo Đế Thích:

–Ví như căn nhà tối tăm nếu không tìm kiếm đèn lửa thì làm sao thấy được. Lành thay! Ông cứ hỏi. Như Lai sẽ vì ông mà phân biệt giảng nói.

Trời Đế Thích thưa với Đức Phật:

–Phu nhân Chủng Đức muốn tìm phước đức tốt đẹp, chẳng hay có ruộng tốt nào mà quả báo vô hạn, tức gieo trồng cây đức nhỏ như sợi tóc mà được phước vô lượng chẳng? Cúi xin Đức Thế Tôn từ bi chỉ dạy, khiến kẻ ngu chúng con được phước báo vô lượng.

Đức Thế Tôn khen ngợi:

–Lành thay! Đế Thích đã hỏi về pháp Vô thượng để mở bày tâm ý. Hãy lắng nghe! Suy nghĩ kỹ! Như Lai sẽ diễn bày đầy đủ làm ông hoan hỷ.

Trời Đế Thích cùng đại chúng thọ giáo, lắng nghe.

Phật bảo trời Đế Thích:

–Trong chúng Tăng có năm đức thanh tịnh gọi là phước điền, cúng dường thì được phước, tiến đến thì có thể thành Phật. Sao gọi là năm?

1. Phát tâm lìa tục có hoài bão về đạo.
2. Hủy bỏ hình tướng đẹp đẽ thích ứng với pháp phục.
3. Hoàn toàn cắt đứt mọi ân ái, quyến thuộc, không còn thân sơ.
4. Từ bỏ thân mạng vì thuận theo các pháp thiện.
5. Chí cầu Đại thừa, vì muốn cứu độ mọi người.

Do năm đức này nên gọi là phước điền, là tốt, là đẹp, vì không mai một, cúng dường thì đạt được phước, khó có thể nêu ví dụ:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Thế Tôn nói kệ:

*Hủy hình, giữ chí tiết
Cắt ái không còn thân
Xuất gia hoằng Thánh đạo
Nguyện độ hết mọi người.
Năm đức vượt việc đời
Là phước điền tối thượng
Cúng dường được yên mãi
Phước đó quý bậc nhất.*

Phật bảo Đế Thích:

–Lại có bảy pháp bố thí rộng, gọi là phước điền. Hành giả được phước thì sinh nơi cõi Phạm thiên. Những gì là bảy?

1. Tạo lập chùa, phòng tăng, giảng đường.
2. Tạo lập vườn cây ăn trái, hồ tắm, cây bóng mát, nơi mát mẻ.
3. Bố thí thuốc men, chữa bệnh cho mọi người.
4. Làm thuyền, đò chèo chèo để cứu giúp dân chúng.
5. BẮC cầu giúp người ốm yếu qua lại.
6. Đào giếng gần đường để giúp người khát được uống.
7. Làm nhà xí, giúp đỡ việc vệ sinh tiện lợi.

Đó là bảy việc được sinh cõi trời Phạm thiên.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Xây tháp, dựng tinh xá
Vườn cây trái, bóng mát
Cho thuốc cứu bệnh tật
Cầu thuyền giúp muôn dân.
Đường vắng đào giếng tốt
Kẻ khát được yên thân
Làm thức ăn cam lộ
Không bệnh, thường an ổn.
Tạo nhà xí sạch sẽ
Trừ uế, được vui yên
Vệ sinh, không gây bệnh
Không thấy mọi uế tạp.
Ví như năm sông chảy
Ngày đêm không dừng nghỉ
Đức này cũng như vậy
Mạng chung sinh Phạm thiên.*

Lúc ấy, trong chúng hội có một Tỳ-kheo tên là Thính Thông, nghe pháp nên vui mừng, liền từ chỗ ngồi đứng dậy, quỳ gối, chắp tay lễ Phật, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Phật giảng dạy về chân đế thấm nhuần vô lượng. Vì sao? Con nhớ nơi vô số kiếp về đời trước, lúc sinh ở nước Ba-la-nại làm con của một trưởng giả, ở bên đường đi lớn cất một tinh xá nhỏ, các thứ giường nằm, thức ăn, nước uống đều cung cấp cho chúng Tăng. Người đi đường mệt nhọc cũng được dừng nghỉ. Nhờ công đức này nên mạng chung sinh lên cõi trời, làm trời Đế Thích, sau sinh xuống nhân gian làm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chuyển luân thánh vương, từng qua lại ba mươi sáu lần, thống lãnh hàng trời, người, chân không đụng đất, nương nơi hư không mà du hóa khắp, trải qua chín mươi một kiếp thọ hưởng phước tự nhiên. Nay gặp Đức Thế Tôn luôn đoái thương chúng sinh, dứt trừ uế trước tối tăm cho con, an ổn bằng trí tuệ, cắt đứt sinh tử hiệu là Chân Nhân, phước báo chân thật, chắc chắn. Sự việc là như vậy.

Bấy giờ, Thính Thông nói kệ:

*Nhớ đến đời quá khứ
Cúng dường làm phước nhỏ
Phước báo hưởng nhiều đời
Phước còn gặp Thế Tôn.
Tịnh tuệ đoạn sinh tử
Tinh si ái không còn
Ân Phật vô cùng khắp
Cho nên lại về nương.*

Tỳ-kheo Thính Thông đánh lễ rồi lui về chỗ ngồi.

Lại có một Tỳ-kheo tên là Ba-câu-lư, từ chỗ ngồi đứng dậy, sửa y phục, quỳ gối, chắp tay lễ Phật, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con nhớ thọ mạng nơi kiếp trước, sinh tại Câu-di-na-kiệt, làm con của một trưởng giả. Bấy giờ, ở đời không có Phật, chúng Tăng giáo hóa, tổ chức đại hội thuyết pháp. Con đến nghe kinh, được nghe pháp sinh lòng hoan hỷ, tay đang cầm một trái cây thuốc tên là Ha-lê-lặc, dâng lên chúng Tăng. Nhờ quả báo này nên mạng chung sinh lên cõi trời sau sinh xuống thế gian, luôn ở nơi tôn quý, đoan nghiêm, tài trí hơn hẳn mọi người, trải qua chín mươi một kiếp, chưa từng bị bệnh, phước còn lại được gặp Phật, dùng ánh sáng dẫn dắt khỏi chốn si mê, tối tăm, trao cho con pháp được, đạt được đạo quả Ứng chân (A-la-hán), sức có thể dời núi, trí tuệ có thể dứt trừ các ác.

Lành thay! Phước báo là chân thật.

Bấy giờ, Ba-câu-lư nói kệ:

*Ân từ thấm cây khô
Đức cứu tế khổ nạn
Thiện vốn chỉ một quả
Hưởng phước đến nay còn.
Phật dạy nghĩa chân đế
Nhờ vậy thoát vực sâu
Thánh chúng giúp vô cùng
Lễ Phước điền Vô thượng.*

Tỳ-kheo Ba-câu-lư đánh lễ, rồi trở về chỗ ngồi.

Lại có một vị Tỳ-kheo tên là Tu-đà-da, liền từ chỗ ngồi đứng dậy, sửa lại y phục, quỳ gối, chắp tay lễ Phật, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con tự nghĩ nhớ về đời trước, sinh tại nước Duy-na-ly, làm con một gia đình bình thường, gặp đời không có Phật, chúng Tăng thực hành việc giáo hóa. Khi ấy, con bưng váng sữa vào chợ để bán, gặp chúng Tăng tổ chức đại hội để giảng pháp, đi ngang qua đấy con đứng nghe giảng nói pháp môn vi diệu, nghe rồi thì hoan hỷ, nên đem bình váng sữa cúng dường chúng Tăng. Chúng Tăng chú nguyện, được lợi ích nên con lòng rất vui mừng. Nhờ phước báo này, mạng chung được sinh lên cõi trời, sau

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

sinh xuống thế gian nơi nhà giàu có tài sản vô hạn, trải qua chín mươi mốt kiếp luôn được phú quý vinh hiển. Còn dư báo xấu nên đời sau cùng sinh ở thế gian, mẹ mang thai chỉ vài tháng, thì mắc bệnh qua đời, bị chôn trong mộ với mẹ, đủ tháng mới sinh ra, ở trong ấy bảy năm, uống sữa từ thầy mẹ để tự nuôi sống, còn chút phước nhỏ nên được gặp Phật, mở bày pháp sáng để vượt qua biển khổ sinh tử, được quả vị Ứng chân (A-la-hán).

Quả nhiên, tội phước đúng như lời Phật dạy.

Bấy giờ, Tu-đà-da nói kệ:

*Trước con làm tiểu gia
Bán sữa để tự sống
Vui mừng đem cúng dường
Được khỏi ba nạn khổ.
Tuy tội sinh trong mộ
Uống sữa sống bảy năm
Nhân duyên được giải thoát
Đảnh lễ Thánh Phước Điền.*

Tỳ-kheo Tu-đà-da đảnh lễ rồi trở về chỗ ngồi.

Lại có một Tỳ-kheo tên là A-nan, từ chỗ ngồi đứng dậy, sửa lại y phục, quỳ gối, chắp tay lễ Phật, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con nhớ kiếp trước sinh ở nước La-duyệt-kỳ, làm con nhà thường dân, mình mọc ghẻ dữ, chữa trị không hết, có người Đạo nhân là bạn thân của gia đình đến nói với con: “Chúng Tăng đang tắm, lấy nước tắm đó dùng rửa ghẻ có thể lành hẳn, lại còn được phước.” Con liền hoan hỷ đi tới chùa, hết lòng cung kính, gắng sức đào một cái giếng mới, dầu thơm, bột tắm đầy đủ để chúng Tăng tắm rửa, rồi lấy nước đó rửa ghẻ, ghẻ liền lành hẳn. Do nhân duyên này, sinh đến đâu tướng mạo cũng đẹp đẽ, có sắc vàng chiếu sáng, không dính bụi dơ. Trải qua chín mươi mốt kiếp thường được tịnh phước của chúng Tăng hỗ trợ lâu dài. Nay lại gặp được Phật, tâm uế tiêu diệt, chứng được đạo quả Ứng chân.

Bấy giờ, A-nan trước Phật nói kệ:

*Thánh chúng là lương y
Cứu giúp nạn khổ nã
Tắm rửa cho trong sạch
Khỏi ghẻ dữ được yên.
Sinh đâu đều đoan nghiêm
Sắc diện vàng đặc biệt
Đức nhuận không bờ bến
Đảnh lễ phước điền tốt.*

Tỳ-kheo A-nan đảnh lễ rồi trở về chỗ ngồi.

Lúc này trong chúng hội có vị Tỳ-kheo-ni tên là Nại nữ, từ chỗ ngồi đứng dậy, sửa y phục, quỳ gối, chắp tay lễ Phật, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con nhớ đời trước sinh ở nước Ba-la-nại làm một người nữ nghèo. Thời ấy, ở đời có Đức Phật hiệu là Ca-diếp, con cùng với đại chúng vây quanh Phật để nghe thuyết pháp. Con ở chỗ mình ngồi, nghe pháp nên vui mừng, ý muốn cúng dường nhưng chẳng có vật gì, nghĩ mình nghèo khổ nên đem lòng buồn bã, nên tìm đến vườn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

cây của người khác định xin quả dưa để cúng Phật thì được một quả táo lớn, thơm ngon. Con đem một bát nước và quả táo dâng lên Đức Phật Ca-diếp cùng chư Tăng. Phật biết tâm con chí thành nên chú nguyện nhận lấy, chia nước và táo cho tất cả chư Tăng. Nhờ phước này mà mạng chung sinh Thiên được làm Thiên hậu, về sau sinh xuống thế gian không bằng bào thai, trải qua chín mươi một kiếp, sinh trong hoa táo đều được xinh đẹp, đoan chánh, thường biết về kiếp trước. Nay được gặp Thế Tôn mở bày chỉ rõ về đạo nhân.

Bấy giờ, Nại-nữ nói kệ:

*Tam bảo Từ bi khắp
Trí độ hết nam nữ
Cúng nước trái táo lớn
Nhờ vậy thoát các khổ.
Đời đời sinh trong hoa
Trên trời làm Thiên hậu
Tự quy đức Thánh chúng
Phước điền rất sâu dày.*

Tỳ-kheo-ni Nại-nữ đánh lễ rồi trở về chỗ ngồi.

Khi đó trời Đế Thích từ chỗ ngồi đứng dậy, chấp tay lễ Phật, thưa:

–Bạch Thế Tôn! Con về đời trước, khi sinh tại nước lớn Câu-lưu, làm con nhà một trưởng giả, mặc áo xanh, vòng tay đi vào thành xe chơi, gặp chúng Tăng đang đi khát thực trên đường phố. Thấy dân chúng cúng dường chư Tăng rất nhiều, con liền tự nghĩ: “Mong được của báu cúng dường chúng Tăng không vui thích hay sao?” Con bèn cỡi xâu chuỗi ngọc Anh lạc cúng dường lên chúng Tăng, chúng Tăng nhận rồi đồng tâm chú nguyện, hoan hỷ đi tiếp. Nhờ nhân duyên này, mạng chung được sinh lên cõi trời Đạo-lợi làm Thiên đế Thích. Trải qua chín mươi một kiếp là hẳn tám nạn.

Lúc ấy, Thiên đế Thích nói kệ:

*Đức cao không ai bằng
Bày phước dứt hiểm họa
Thần lực của Thánh chúng
Con trẻ sinh hoan hỷ.
Theo chúng vui ý thích
Thiên thần quản hai trời
Tự quy Đấng Tối Tôn
Đời đời nguyện phụng thờ.*

Phật bảo trời Đế Thích và các đại chúng:

–Hãy lắng nghe! Như Lai tự nói về việc làm nơi đời trước của mình. Đời trước, ta sinh ở nước Ba-la-nại, gần bên đường lớn xây dựng nhà xí, giúp người vô số người dân trong nước được tiện lợi vui vẻ, nên ai nấy đều cảm nhớ ân nghĩa. Nhờ công đức này mà sinh vào nơi chốn nào cũng được thanh tịnh an lành, nhiều kiếp hành đạo không bị cấu nhiễm, công đức đầy đủ, cho đến thành Phật, thân vàng rực rỡ, bụi, nước không dính, đủ các tướng tốt.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Chịu uest, tu việc phước
Ngã, nhân đều không nhor*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Xây nhà xí bố thí
Tiện lợi được khinh an
Đức này trừ cao ngạo
Nhờ đó thoát sinh tử
Tiến lên thành quả Phật
Bậc thanh tịnh cao tột.*

Phật bảo Thiên đế Thích nơi chín mươi sáu loại đạo. Đạo Phật là tôn quý hơn hết. Chín mươi sáu loại pháp, pháp Phật là chân thật hơn hết. Chín mươi sáu loại Tăng, Tăng của Phật là chân chánh hơn hết. Vì sao? Vì Như Lai từ a-tăng-kỳ kiếp, phát nguyện chân thật chắc chắn, từ bỏ thân mạng, tích chứa công đức. Thệ vì chúng sinh mà bố thí cả đất nước, tài sản, vợ con, đầu, mắt, máu thịt không hề có tâm luyến tiếc. Tâm như hư không, bao trùm tất cả, bằng sáu Độ, bốn Tâm vô lượng... Các điều thiện đầy đủ, phước đức, trí tuệ viên mãn mới được thành Phật, sắc thân vàng ròng, tướng hảo không ai sánh bằng; mọi việc nơi quá khứ, vị lai, hiện tại đều thông suốt, ba cõi Tôn thiên chẳng thể bì kịp, lời thành tín đức cao dày, chấn động cả trời đất.

Nếu có chúng sinh nào một lần phát tâm thành kính hướng đến Như Lai, còn hơn là được châu báu của cả đại thiên thế giới. Giảng nói về ba mươi bảy phẩm Trợ đạo, mười hai bộ kinh, phân biệt rõ tội phước, lời nói đều chí thành, mở bày giáo pháp của ba thừa khiến mọi người đều làm theo, người nghe hoan hỷ, thích hành hạnh Sa-môn, tin Phật, hành pháp, chí chuộng thanh cao, trong chúng Tăng, có bốn quả Thánh, mười hai bậc Hiền. Bỏ sự tham lam tranh chấp ở đời, dẫn dắt thế gian làm phước, làm con đường thông cả hàng trời, người đều do chúng Tăng. Chư Phật, Bồ-tát, Duyên giác và A-la-hán đều từ đây mà ra, giáo hóa tất cả, độ thoát muôn loài.

Khi Phật giảng nói về điều này, chúng trời Đế Thích đều phát tâm Bồ-đề, cầu đạt đạo quả Vô thượng chân chánh, vô số người đạt được pháp nhãn tịnh.

Lúc đó, Tôn giả A-nan quỳ gối chấp tay, bạch:

–Bạch Thế Tôn! Kinh này tên gọi là gì? Nên phụng hành như thế nào?

Phật bảo Tôn giả A-nan:

–Kinh này gọi là Chư Đức Phước Điền, nên như thế mà phụng trì, phải hiểu rõ truyền bá kinh này, đừng để thiếu sót.

Phật giảng nói kinh này xong, chư Thiên, Đế Thích và tất cả chúng hội đều rất vui mừng, đảnh lễ và lui ra.

